

Glæden var stor, da de gamle sejlervenner mødtes ved Røde Kro, og snakken gik og gik, og til sidst gik hele KongFirmandsbanden sammen med deres nye ven, TromPeter, ud for at male byen rød.

I samlet trop vandrede de mod byen og kom igen forbi ham, bageren fra det tidligere afsnit, der fik et horn i siden på dem, men denne gang havde de selv horn med. Og bas(ser)...

De skulle nu finde et sted, hvor de kunne øve, selvom det indtil videre ikke havde haft nogen egentlig god effekt, men denne gang var de bare lidt heldige.

Det var nemlig "Spil Dansk Dagen", hvor der var stillet scener op over hele byen.

"Kan vi bare spille?", spurgte Øltønden de andre. "Ja, selvfølgelig", svarede Mandolinfeberen, "Vi spiller jo instrumentalt, og så er der jo ingen, der ved, om det er dansk eller ej".

De fandt en tom scene og stillede op. Lige inden de skulle til at starte, følte Øltønden sig lidt dårlig. "Jeg tror, at jeg har fået trommesyge", sagde han, "og det prikker og trommestikker over det hele". Hvirvelvind sagde hurtigt, "Det er bare elektricitet og metaltræthed. Så snart vi kommer i gang, får du det meget bedre".

Og Så gik de ellers i gang. Nogle af dem talte til tre, mens andre talte til fire, men i gang kom de – måske lidt for forskudt.

Der var mange mennesker i byen, og langt de fleste flygtede hurtigt væk fra musikken og den anden gadelarm. Det var endda på trods af, at der foran scenen var mange ledige borde og stole, til de, der måske ville sidde og nyde "musikken".

Lige pludselig blev borde og stole imidlertid fyldt op, og det så ud som om, at publikum nød "musikken".

"Se, de klapper af os", sagde Bækkenbruddet, "Mon de kan li' vores musik?". "Det virker sådan", sagde TromPeter, og NU var "The RedCaps" født.

Hvad, de ikke vidste, var at Danske Døves Landsforening netop i dag havde den årlige skovtur og havde valgt at holde et lille hvil midt i byen, hvor der var plads. Og det var der jo dér, hvor "The RedCaps" optrådte.

Klapperiet – eller applaus – var således kun tegnsprog, der blev misforstået af de "musikalske venner", og da Landsforeningen gik videre på deres skovtur, var der tomt på pladsen foran igen.

Pludselig kom der en rød løber forbi. Det var en af de, der kontrollerede "Spil Dansk Dagen". "Hvad laver I hér?", spurgte han uden at vente svar. "Gå med jer! I spiller hverken dansk eller spiller. Det' a' larm det hele!"

Igen følte de slukørede musikanter sig røde om ørerne, og at de havde rendt panden mod den røde mur, men væk det måtte de jo.

"Jeg troede ellers, at skakbrikker var sorte og hvide", sagde Ølbassen, "men de kan tilsyneladende også være røde...". "Hvad gør vi nu?"

"Vi tager til Rødvig, Rødby, Rødding, Rødvinsbæltet eller Rødbyhavn", sagde Ølbassen. "Dér må vi da kunne få lov til at øve uden større problemer. Der bor jo ikke så mange, og vi har jo alle samme farve".

Og det var netop, hvad det nyfødte orkester, "The RedCaps", gjorde.

Og hvad sidenhen skete, henhører til et "femtende" afsnit.